Zbierka súdnych rozhodnutí

NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA
MACIEJ SZPUNAR
prednesené 1. augusta 2025 [1]

**Vec C-371/24 [Comdribus]** [i]

**HW**
**za účasti:**
**Ministère public**

[návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Cour d'appel de Paris (Odvolací súd Paríž, Francúzsko)]

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Ochrana fyzických osôb pri spracúvaní osobných údajov – Smernica (EÚ) 2016/680 – Článok 10 – Spracúvanie osobitných kategórií údajov – Úplná nevyhnutnosť – Charta základných práv Európskej únie – Články 7, 8 a 49“

## I. Úvod

1. Odber odtlačkov prstov a vyhotovovanie fotografií je klasický spôsob identifikácie pri vyšetrovaní trestného činu. Tieto osobné údaje však umožňujú jednoznačne identifikovať fyzickú osobu, a preto sa považujú za obzvlášť citlivé.

2. V prejednávanej veci je úlohou Súdneho dvora nájsť rovnováhu medzi postupmi, ktoré policajné orgány často považujú za bežné, na jednej strane a ochranou údajov dotknutých osôb na strane druhej.

## II. Právny rámec

### A. Smernica (EÚ) 2016/680

3. Článok 1 ods. 1 smernice (EÚ) 2016/680 [2] stanovuje, že „touto smernicou sa stanovujú pravidlá ochrany fyzických osôb pri spracúvaní osobných údajov príslušnými orgánmi na účely predchádzania trestným činom, ich vyšetrovania, odhaľovania alebo stíhania alebo na účely výkonu trestných sankcií, vrátane ochrany pred ohrozením verejnej bezpečnosti a predchádzania takémuto ohrozeniu“.

[1] Jazyk prednesu: francúzština.

[i] Názov tejto veci je fiktívny. Nezodpovedá skutočnému menu, ani názvu žiadneho z účastníkov konania.

[2] Smernica Európskeho parlamentu a Rady z 27. apríla 2016 o ochrane fyzických osôb pri spracúvaní osobných údajov príslušnými orgánmi na účely predchádzania trestným činom, ich vyšetrovania, odhaľovania alebo stíhania alebo na účely výkonu trestných sankcií a o voľnom pohybe takýchto údajov a o zrušení rámcového rozhodnutia Rady 2008/977/SVV (Ú. v. EÚ L 119, 2016, s. 89).

4. Článok 4 tejto smernice znie takto:

„1. Členské štáty stanovia, že osobné údaje sú:

a) spracúvané zákonným spôsobom a spravodlivo;

b) získané na konkrétne určené, výslovne uvedené a legitímne účely a nesmú byť spracúvané spôsobom, ktorý je nezlučiteľný s týmito účelmi;

c) primerané, relevantné a nie neúmerné vo vzťahu k účelom, na ktoré sa spracúvajú;

…

4. Prevádzkovateľ je zodpovedný za súlad s odsekmi 1, 2 a 3 a vie tento súlad preukázať.“

5. Článok 6 tejto smernice stanovuje:

„Členské štáty stanovia, že prevádzkovateľ je v príslušných prípadoch a v najväčšej možnej miere povinný jasne rozlišovať medzi osobnými údajmi rôznych kategórií dotknutých osôb, ako sú napríklad:

a) osoby, v prípade ktorých sa možno odôvodnene domnievať, že spáchali alebo sa chystajú spáchať trestný čin;

b) osoby odsúdené za spáchanie trestného činu;

c) obete trestného činu, alebo osoby, v prípade ktorých sú na základe určitých skutočností dôvody domnievať sa, že sú alebo by mohli byť obeťami trestného činu; a

d) iné tretie osoby v súvislosti s trestným činom, ako sú napríklad osoby, ktoré môžu byť vyzvané, aby svedčili v rámci vyšetrovania v súvislosti s trestnými činmi alebo v rámci následného trestného konania, osoby, ktoré môžu poskytnúť informácie o trestných činoch, alebo kontaktné osoby či spoločníci niektorej z osôb uvedených v písmenách a) a b).“

6. Článok 8 tejto smernice stanovuje:

„1. Členské štáty stanovia, že spracúvanie je zákonné iba vtedy a do takej miery, pokiaľ je nevyhnutné na splnenie úlohy realizovanej príslušným orgánom na účely stanovené v článku 1 ods. 1, a ak je založené na práve Únie alebo na práve členského štátu.

2. Právo členského štátu upravujúce spracúvanie v rámci rozsahu pôsobnosti tejto smernice stanoví aspoň ciele spracúvania, osobné údaje, ktoré sa majú spracúvať, a účely spracúvania.“

7. Článok 10 smernice 2016/680 stanovuje:

„Spracúvanie osobných údajov, ktoré odhaľujú rasový alebo etnický pôvod, politické názory, náboženské alebo filozofické presvedčenie alebo členstvo v odborových organizáciách, a spracúvanie genetických údajov, biometrických údajov na účely individuálnej identifikácie

fyzickej osoby, údajov týkajúcich sa zdravia alebo údajov týkajúcich sa sexuálneho života alebo sexuálnej orientácie fyzickej osoby je možné len vtedy, ak je úplne nevyhnutné, podlieha primeraným zárukám ochrany práv a slobôd dotknutej osoby, a len:

a) ak je prípustné podľa práva Únie alebo práva členského štátu,

b) ochraňuje životne dôležité záujmy dotknutej osoby alebo inej fyzickej osoby, alebo

c) ak sa takéto spracúvanie týka údajov, ktoré preukázateľne sprístupnila dotknutá osoba.“

8. Článok 13 tejto smernice znie takto:

„1. Členské štáty stanovia, že prevádzkovateľ sprístupní dotknutej osobe aspoň tieto informácie:

a) totožnosť a kontaktné údaje prevádzkovateľa;

b) v príslušných prípadoch kontaktné údaje zodpovednej osoby;

c) účely spracúvania, na ktoré sú osobné údaje určené;

d) právo podať sťažnosť dozornému orgánu a kontaktné údaje dozorného orgánu;

e) existenciu práva žiadať od prevádzkovateľa prístup k osobným údajom a ich opravu alebo vymazanie a obmedzenie spracúvania osobných údajov týkajúceho sa dotknutej osoby.

2. Popri informáciách uvedených v odseku 1 členské štáty prostredníctvom právnych predpisov stanovia, že prevádzkovateľ v osobitných prípadoch poskytne dotknutej osobe aj tieto ďalšie informácie s cieľom umožniť výkon jej práv:

a) právny základ spracúvania;

b) doba uchovávania osobných údajov alebo, ak to nie je možné, kritériá na jej určenie;

c) v príslušných prípadoch kategórie príjemcov osobných údajov, a to aj v tretích krajinách alebo medzinárodných organizáciách;

d) podľa potreby aj ďalšie informácie, najmä ak sa osobné údaje získavajú bez vedomia dotknutej osoby.

3. Členské štáty môžu prijať legislatívne opatrenia, ktorými sa poskytovanie informácií dotknutej osobe podľa odseku 2 odloží, obmedzí alebo sa od neho upustí v takom rozsahu a na tak dlho, ako toto opatrenie s náležitým zreteľom na základné práva a oprávnené záujmy danej fyzickej osoby predstavuje nevyhnutné a primerané opatrenie v demokratickej spoločnosti s cieľom:

a) zabrániť mareniu úradného alebo súdneho zisťovania, vyšetrovania alebo konania;

b) zabrániť ohrozeniu predchádzania trestným činom, ich vyšetrovania, odhaľovania alebo stíhania alebo výkonu trestných sankcií;

c) chrániť verejnú bezpečnosť;

d) chrániť národnú bezpečnosť;

e) chrániť práva a slobody iných.

…“

9. Článok 54 tejto smernice stanovuje:

„Bez toho, aby bol dotknutý akýkoľvek dostupný správny alebo mimosúdny prostriedok nápravy vrátane práva na podanie sťažnosti dozornému orgánu podľa článku 52, členské štáty stanovia právo dotknutej osoby na účinný súdny prostriedok nápravy, ak sa domnieva, že v dôsledku spracúvania jej osobných údajov v rozpore s ustanoveniami prijatými podľa tejto smernice došlo k porušeniu jej práv stanovených v ustanoveniach prijatých podľa tejto smernice.“

## B. Francúzske právo

10. Článok 55-1 code de procédure pénale (Trestný poriadok) stanovuje:

„Dôstojník kriminálnej polície môže uskutočniť alebo nechať uskutočniť pod svojou kontrolou od každej osoby, ktorá môže poskytnúť informácie o predmetných skutočnostiach, alebo od každej osoby, v prípade ktorej existuje jeden alebo viacero hodnoverných dôvodov na podozrenie z toho, že spáchala trestný čin alebo sa oň pokúsila, vonkajšie odbery potrebné na vykonanie technických a vedeckých skúmaní na porovnanie so stopami a dôkazmi odobratými pre potreby vyšetrovania.

Uskutočňuje alebo nechá pod svojou kontrolou uskutočniť zaznamenanie identifikačných údajov, najmä odobratie odtlačkov prstov, odtlačkov dlaní alebo vyhotovenie fotografií, ktoré sú potrebné na založenie do policajných spisov a nahliadanie do nich v súlade s pravidlami špecifickými pre každý z týchto spisov.

Odmietnutie osoby, v prípade ktorej existuje jeden alebo viacero hodnoverných dôvodov na podozrenie z toho, že spáchala trestný čin alebo sa oň pokúsila, podrobiť sa odberom uvedeným v prvom a druhom odseku, ktoré nariadil dôstojník kriminálnej polície, sa trestá odňatím slobody na jeden rok a peňažným trestom 15 000 eur.

Bez toho, aby bolo dotknuté uplatňovanie tretieho odseku, ak je odobratie odtlačkov prstov, odtlačkov dlaní alebo vyhotovenie fotografie jediným prostriedkom na identifikáciu osoby, ktorá je vypočúvaná podľa článku 61-1 alebo 62-2 za trestný čin alebo prečin, za ktorý možno uložiť trest odňatia slobody najmenej na tri roky, a ktorá odmieta preukázať svoju totožnosť alebo ktorá poskytne zjavne nepresné informácie o svojej totožnosti, sa tento úkon môže vykonať bez súhlasu tejto osoby s písomným súhlasom prokurátora, ktorému dôstojník kriminálnej polície podal odôvodnenú žiadosť. Dôstojník kriminálnej polície alebo príslušník kriminálnej polície pod jeho dohľadom použije nátlak v nevyhnutne potrebnom a primeranom rozsahu. V prípade potreby zohľadní zraniteľnosť osoby. O tomto úkone sa vyhotoví zápisnica, v ktorej sa uvedú dôvody, pre ktoré je jediným prostriedkom na identifikáciu osoby, a dátum a čas jeho vykonania. Zápisnica sa zašle prokurátorovi, pričom kópia sa odovzdá dotknutej osobe.“

## III. Spor vo veci samej, prejudiciálne otázky a konanie na Súdnom dvore

11. Dňa 30. mája 2020 viac než sto klimatických aktivistov obsadilo parížsku triedu Champs-Élysées (Francúzsko). Poriadkové sily zasiahli, rozohnali ich a zatkli niekoľko osôb vrátane HW za organizovanie neohlásenej demonštrácie a vzbury. Pri výsluchu počas policajného zadržania HW uviedol svoju totožnosť, ale odmietol odobratie odtlačkov prstov a vyhotovenie fotografií potrebných na účely jeho identifikácie napriek tomu, že bol informovaný, že toto odmietnutie predstavuje prečin, za ktorý mu hrozí trest odňatia slobody a pokuta.

12. Dňa 1. júna 2020 bol HW po prepustení z policajného zadržania predvedený pred prokurátora a sudcu, ktorý rozhoduje o prepustení na slobodu a väzbe (juge des libertés et de la détention) (Francúzsko), ktorý ho podrobil súdnemu dohľadu a oznámil mu, že sa má dostaviť na Tribunal correctionnel de Paris (Trestný súd Paríž, Francúzsko). Bol obvinený z toho, že:

– po prvé 30. mája 2020 v Paríži organizoval demonštráciu na verejnej komunikácii, ktorá nebola predmetom predchádzajúceho ohlásenia za podmienok stanovených zákonom, v prejednávanej veci najmä tým, že účastníkov nabádal, aby sa nepreukazovali dokladmi totožnosti, aby nespolupracovali so zásahom poriadkových síl a vytvorili ľudskú reťaz, pričom tieto pokyny ostatní demonštranti bezodkladne splnili,

– po druhé 31. mája 2020 v Paríži s vedomosťou o tajnom postupe dešifrovania kryptografického prostriedku, ktorý mohol byť použitý na prípravu, uľahčenie alebo spáchanie trestného činu alebo prečinu, odmietol ho na žiadosť súdu prezradiť alebo vykonať v rámci predbežného vyšetrovania, vyšetrovania v prípade pristihnutia pri páchaní trestného činu alebo dokazovania, v prejednávanej veci tým, že odmietol oznámiť kódy svojho telefónu, a

– po tretie 30. mája 2020 v Paríži, keď proti nemu existoval jeden alebo viacero hodnoverných dôvodov na podozrenie, že spáchal alebo sa pokúsil spáchať trestný čin, sa odmietol podrobiť odobratiu odtlačkov prstov, odtlačkov dlaní alebo vyhotoveniu fotografií potrebných na založenie do policajných spisov a nahliadanie do nich v súlade s pravidlami špecifickými pre každý z týchto spisov.

13. Rozsudkom z 8. septembra 2021 Tribunal correctionnel de Paris (Trestný súd Paríž) zbavil HW obvinenia zo spáchania skutkov patriacich pod prvé dva trestné činy, ale uznal ho vinným zo spáchania skutkov patriacich pod tretí trestný čin, v dôsledku čoho mu uložil peňažný trest vo výške 300 eur.

14. HW a prokuratúra podali proti tomuto rozsudku odvolanie na cour d'appel de Paris (Odvolací súd Paríž, Francúzsko), ktorý podal návrh na začatie prejudiciálneho konania.

15. Vnútroštátny súd sa domnieva, že bez ohľadu na rozsudok Ministerstvo na vatrešnite raboti (Registrácia biometrických a genetických údajov políciou)[3] zostáva niekoľko otázok týkajúcich sa výkladu článku 10 smernice 2016/680 v spojení s článkom 4 ods. 1 písm. a) až c) a článkom 8 ods. 1 a 2 tejto smernice.

16. Po prvé úvahy Súdneho dvora uvedené v rozsudku Ministerstvo na vatrešnite raboti I sa uplatňujú na trestné konanie, ktoré upravuje systematické získavanie biometrických a genetických údajov každej osoby, proti ktorej existujú dostatočné dôkazy o spáchaní trestného

[3] Rozsudok z 26. januára 2023 (C-205/21, EU:C:2023:49) (ďalej len „rozsudok Ministerstvo na vatrešnite raboti I“).

činu na odôvodnenie jej obvinenia.[4] Naopak, Súdny dvor sa ešte nevyjadril k právnej situácii, akou je právna situácia stanovená v článku 55-1 Trestného poriadku, ktorý upravuje systematický zber biometrických údajov[5] od osoby, v prípade ktorej existuje „jeden alebo viacero hodnoverných dôvodov na podozrenie z toho, že spáchala trestný čin alebo sa oň pokúsila“, v rámci vyšetrovania, pričom to neznamená vznesenie obvinenia. Treba teda určiť, či táto podmienka postačuje na splnenie požiadaviek vyplývajúcich zo smernice 2016/680.

17. Po druhé sa vnútroštátny súd pýta, či smernica 2016/680 ukladá príslušným orgánom povinnosť odôvodniť úplnú nevyhnutnosť spracovania údajov, ktoré vykonávajú.

18. Po tretie prejednávaná vec nastoľuje otázku, ktorá nemá z hľadiska práva Únie obdobu: podľa francúzskej právnej úpravy odmietnutie podrobiť sa zaznamenaniu identifikačných údajov predstavuje samostatný trestný čin, za ktorý možno osobu stíhať a odsúdiť, aj keď hlavný trestný čin, na ktorom je založené získavanie identifikačných údajov, neviedol k odsúdeniu (ďalej len „samostatné odsúdenie“). Vzniká teda otázka, či je za týchto podmienok splnená požiadavka „úplnej nevyhnutnosti“ získania biometrických údajov a či je takéto samostatné odsúdenie odôvodnené.

19. Podľa vnútroštátneho súdu je odpoveď na tieto otázky nevyhnutná na vyriešenie sporu vo veci samej, keďže HW bol stíhaný a odsúdený len za trestný čin odmietnutia podrobiť sa zaznamenaniu identifikačných údajov, zatiaľ čo bol oslobodený vo veci hlavného trestného činu zorganizovania neohlásenej demonštrácie, ktorý bol základom na získanie identifikačných údajov, pričom sa zdá, že v nijakom momente konania neboli uvedené primerané dôvody úplnej nevyhnutnosti tohto opatrenia.

20. Za týchto podmienok sa cour d'appel de Paris (Odvolací súd Paríž) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. Má sa článok 10 smernice 2016/680 v spojení s článkom 4 ods. 1 písm. a) až c) a článkom 8 ods. 1 a 2 danej smernice vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, akou je článok 55-1 francúzskeho Trestného poriadku, v ktorom sa stanovuje systematické zaznamenávanie identifikačných údajov (odoberanie odtlačkov prstov a vyhotovovanie fotografií) osôb, v prípade ktorých existuje jeden alebo viacero dôvodov na podozrenie, že spáchali trestný čin alebo sa oň pokúsili?

2. Má sa článok 10 smernice 2016/680 v spojení s článkom 4 ods. 1 písm. a) až c) a článkom 8 ods. 1 a 2 tejto smernice vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, akou je článok 55-1 francúzskeho Trestného poriadku, v ktorom sa nestanovuje povinnosť príslušného orgánu v každom jednotlivom prípade primerane odôvodniť, prečo je zaznamenanie identifikačných údajov úplne nevyhnutné?

3. Má sa článok 10 smernice 2016/680 v spojení s článkom 4 ods. 1 písm. a) až c) a článkom 8 ods. 1 a 2 danej smernice vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, akou je článok 55-1 francúzskeho Trestného poriadku, ktorá umožňuje samostatné trestné stíhanie a odsúdenie osoby, ktorá odmietla zaznamenanie identifikačných údajov, aj keď táto osoba nebola stíhaná alebo odsúdená za trestný čin, na základe ktorého bolo opatrenie zaznamenania identifikačných údajov prijaté?“

[4] Súdny dvor v bode 135 rozsudku Ministerstvo na vatrešnite raboti I dospel k záveru, že predmetné ustanovenia smernice 2016/680 bránia takémuto systematickému zberu údajov.

[5] Podľa článku 3 bodu 13 smernice 2016/680 sú vyobrazenia tváre a daktyloskopické údaje biometrickými údajmi.

21. Návrh na začatie prejudiciálneho konania bol Súdnemu dvoru doručený 24. mája 2024. Písomné pripomienky predložil HW, francúzska a poľská vláda, Írsko, ako aj Európska komisia. Francúzska a česká vláda, Írsko, ako aj Komisia boli prítomné na pojednávaní 30. apríla 2025.

## IV. Analýza

### A. O prvej prejudiciálnej otázke

#### *1. O formulácii otázky*

22. Pripomínam, že vnútroštátny súd sa svojou prvou otázkou pýta, či sa má článok 10 smernice 2016/680 v spojení s článkom 4 ods. 1 písm. a) až c) a článkom 8 ods. 1 a 2 tejto smernice vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje *systematické* zaznamenávanie identifikačných údajov (odoberanie odtlačkov prstov a vyhotovovanie fotografií) osôb, v prípade ktorých existuje jeden alebo viacero dôvodov na podozrenie, že spáchali trestný čin alebo sa oň pokúsili.

23. Chcel by som uviesť, že na základe znenia návrhu na začatie prejudiciálneho konania sa zdá, že hlavným zdrojom obáv vnútroštátneho súdu je skutočnosť, že článok 55-1 Trestného poriadku povoľuje zber biometrických údajov osôb, ktoré nie sú formálne obvinené v trestnom konaní.

24. Pokiaľ ide o znenie prvej otázky, účastníci konania sa v rámci svojich písomných pripomienok vyjadrili k použitiu prídavného mena „*systematické*“ zo strany vnútroštátneho súdu. [6]

25. Francúzska vláda tvrdí, že je nesprávne tvrdiť, že francúzska právna úprava stanovuje „systematické“ zaznamenávanie týchto biometrických údajov, keďže nejde o povinnosť, ale o možnosť.

26. Komisia sa stotožňuje so stanoviskom francúzskej vlády a zdôrazňuje, že orgán justičnej polície má „priestor na voľnú úvahu“, pokiaľ ide o odbery, ktoré vykoná. Tvrdí, že tieto odbery nie sú „systematické“, keďže sa nevykonávajú vo vzťahu ku všetkým osobám podozrivým zo spáchania trestného činu, ale len v závislosti od potrieb vyšetrovania.

27. HW tvrdí, že vzhľadom na prax policajných orgánov je predmetný zber údajov systematický. [7]

28. V tejto súvislosti treba pripomenúť, že Súdnemu dvoru neprináleží vyjadrovať sa k výkladu vnútroštátnych ustanovení ani posúdiť, či ich vnútroštátny súd vykladá alebo uplatňuje správne, keďže táto úloha patrí do výlučnej právomoci vnútroštátnych súdov. [8]

[6] Vnútroštátny súd používa tento výraz nielen v tejto otázke, ale aj v odôvodnení návrhu na začatie prejudiciálneho konania (pozri bod 16 týchto návrhov). Nijako však použitie tohto slova nevysvetľuje.

[7] HW v konaní na vnútroštátnom súde tvrdí, že k 1. januáru 2020 boli odtlačky prstov viac ako 6,5 milióna osôb zaznamenané v automatizovanej databáze odtlačkov prstov (FAED).

[8] Rozsudok zo 4. októbra 2024, Bezirkshauptmannschaft Landeck (Pokus o prístup k osobným údajom uloženým v mobilnom telefóne) (C-548/21, EU:C:2024:830, bod 53 a citovaná judikatúra) (ďalej len „rozsudok Bezirkshauptmannschaft Landeck“).

29. Súdny dvor, ktorý má poskytnúť vnútroštátnemu súdu užitočnú odpoveď, má však právomoc poskytnúť mu usmernenia založené na spise vo veci samej, ako aj na písomných a ústnych pripomienkach, ktoré mu boli predložené. [9]

30. Uvedomujem si, že hranica medzi poskytnutím užitočnej odpovede a výkladom vnútroštátneho práva môže byť tenká.

31. Musím však zdôrazniť, že použitie výrazu „systematické získavanie“ údajov vnútroštátnym súdom vyplýva z rozsudku Ministerstvo na vatrešnite raboti I, ktorý je zrejme zdrojom jeho otázok. [10]

32. Z bodu 113 tohto rozsudku totiž vyplýva, že podľa vnútroštátneho súdu v uvedenej veci článok 4 ods. 1 písm. a) až c), článok 8 ods. 1 a 2 a článok 10 smernice 2016/680 požadujú, aby príslušné orgány mali *priestor na voľnú úvahu* pri určovaní nevyhnutnosti získavania biometrických a genetických údajov. Podľa tohto súdu sa však zhromažďovanie údajov stanovené vnútroštátnou právnou úpravou *záväzne vzťahuje* na všetky osoby obvinené z úmyselných trestných činov stíhaných *ex offo*, pričom ale táto právna úprava nepožaduje zistenie skutočnej potreby získať všetky tieto kategórie údajov. [11]

33. Okrem toho Súdny dvor v bode 114 rozsudku Ministerstvo na vatrešnite raboti I konštatoval, že „štvrtú otázku treba chápať tak, že jej cieľom je v podstate určiť, či sa má článok 10 smernice 2016/680 v spojení s článkom 4 ods. 1 písm. a) až c), ako aj s článkom 8 ods. 1 a 2 tejto smernice vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá stanovuje *systematické získavanie* biometrických a genetických údajov *od každej osoby obvinenej z úmyselného trestného činu stíhaného ex offo na účely ich registrácie* bez toho, aby príslušný orgán musel určiť a preukázať, že jednak takéto získavanie je nevyhnutné na dosiahnutie konkrétnych sledovaných cieľov a jednak, že tieto ciele nemožno dosiahnuť získaním len niektorých dotknutých údajov“. [12]

34. Vzhľadom na predchádzajúce dva body a pripomienky účastníkov konania v prejednávanej veci [13] je potrebné objasniť výrazy „priestor na voľnú úvahu“ a „systematické získavanie“ údajov.

35. Ako vyplýva z bodov 113 a 114 rozsudku Ministerstvo na vatrešnite raboti I, na jednej strane sa „priestor na voľnú úvahu“ vzťahuje na možnosť stanovenú vnútroštátnym právom, aby príslušný orgán určil a preukázal úplnú nevyhnutnosť spracovania údajov. Na druhej strane je zber „systematický“, ak sa záväzne vzťahuje na každú osobu, ktorá patrí do pôsobnosti predmetnej vnútroštátnej právnej úpravy.

36. Z toho vyplýva, že na to, aby Súdny dvor mohol poskytnúť vnútroštátnemu súdu užitočnú odpoveď, musí najprv určiť, či je získavanie údajov, o ktoré ide v prejednávanej veci, „systematické“ v zmysle rozsudku Ministerstvo na vatrešnite raboti I.

9 Pozri najmä rozsudok z 28. novembra 2023, Commune d’Ans (C-148/22, EU:C:2023:924, bod 31).

10 Pozri bod 15 vyššie.

11 Tento súd uviedol (bod 78 rozsudku Ministerstvo na vatrešnite raboti I), že „veľká väčšina trestných činov upravených v Trestnom zákone [je] úmyselná a takmer všetky sú stíhané *ex offo*“ a že „podľa pravidiel bulharského trestného konania je voči osobe vznesené obvinenie, ak sú zhromaždené dostatočné dôkazy o tom, že táto osoba je vinná zo spáchania trestného činu stíhaného *ex offo*“.

12 Kurzívou zvýraznil generálny advokát.

13 Pozri body 25 a 26 vyššie.

37. Treba konštatovať, že „systematickú“ povahu získavania biometrických údajov nemožno vyvodiť z článku 55-1 Trestného poriadku. Podľa samotného znenia tohto ustanovenia totiž príslušný orgán nie je povinný získať údaje od osoby, v prípade ktorej existuje jeden alebo viacero hodnoverných dôvodov na podozrenie z toho, že spáchala trestný čin alebo sa oň pokúsila. Okrem toho druhý odsek tohto ustanovenia stanovuje, že odbery sa vykonajú v súlade s pravidlami špecifickými pre každý z policajných spisov, pokiaľ sú dotknuté údaje potrebné na založenie do týchto spisov a nahliadanie do nich. [14]

38. Ako však dokazuje diskusia medzi účastníkmi konania, znenie prvej prejudiciálnej otázky, ktoré odkazuje na „systematickú“ povahu získavania údajov, je mätúce, keďže podľa všetkého vychádza z predpokladu, že zber údajov, ktorý nie je „systematický“, je v súlade so smernicou 2016/680. Domnievam sa však, že to tak nie je. Ako vysvetlím v rámci vecného preskúmania, na to, aby „nesystematické“ získavanie biometrických údajov spĺňalo požiadavky smernice 2016/680, musí byť tiež „úplne nevyhnutné“.

39. V dôsledku toho navrhujem, aby Súdny dvor preformuloval prvú otázku v tom zmysle, že vnútroštátny súd sa ňou v podstate pýta, či článok 10 smernice 2016/680 v spojení s článkom 4 ods. 1 písm. a) až c) a článkom 8 ods. 1 a 2 tejto smernice bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá umožňuje získanie biometrických údajov od každej osoby, voči ktorej existuje jeden alebo viac hodnoverných dôvodov na podozrenie, že spáchala trestný čin alebo sa oň pokúsila.

## *2. O veci samej*

### *a) Všeobecné poznámky k článku 10 smernice 2016/680, ako ho vykladá Súdny dvor*

40. Po prvé treba uviesť, že článok 10 smernice 2016/680 predstavuje špecifické ustanovenie upravujúce spracúvanie osobitných kategórií osobných údajov (ďalej len „citlivé údaje“) vrátane biometrických údajov. [15] Ako vyplýva z judikatúry, účelom tohto ustanovenia je zabezpečiť zvýšenú ochranu v súvislosti s týmto spracúvaním, ktoré z dôvodu osobitnej citlivosti predmetných údajov a kontextu, v ktorom sa spracúvajú, môže spôsobiť, ako vyplýva z odôvodnenia 37 uvedenej smernice, značné riziká pre slobody a základné práva, akými sú právo na rešpektovanie súkromného života a právo na ochranu osobných údajov, ktoré sú zaručené článkami 7 a 8 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“). [16]

41. Po druhé, ako vyplýva zo samotného znenia článku 10 smernice 2016/680, požiadavka, aby spracúvanie takýchto údajov bolo povolené „len vtedy, ak je úplne nevyhnutné“, sa má vykladať v tom zmysle, že definuje prísnejšie podmienky pre zákonnosť spracúvania citlivých údajov vo vzťahu k podmienkam vyplývajúcim z článku 4 ods. 1 písm. b) a c) a článku 8 ods. 1 tejto smernice, ktoré sa vzťahujú len na „nevyhnutnosť“ spracúvania údajov, ktoré všeobecne patrí do pôsobnosti uvedenej smernice. [17]

[14] Hoci tieto „pravidlá špecifické pre každý z týchto spisov“ polície nie sú v návrhu na začatie prejudiciálneho konania uvedené, francúzska vláda ich vo svojich písomných pripomienkach podrobne vysvetlila.

[15] Citlivé údaje stanovené v článku 10 smernice 2016/680 zahŕňajú okrem iného „biometrick[é] údaj[e] na účely individuálnej identifikácie fyzickej osoby“.

[16] Rozsudok Ministerstvo na vatrešnite raboti I, bod 116 a citovaná judikatúra.

[17] Rozsudok Ministerstvo na vatrešnite raboti I, bod 117.

42. Použitie príslovky „len“ pred výrazom „vtedy, ak je úplne nevyhnutné“ teda na jednej strane zdôrazňuje, že spracúvanie citlivých údajov možno považovať za nevyhnutné len v obmedzenom počte prípadov. Na druhej strane „absolútna“ povaha nevyhnutnosti spracúvania takýchto údajov znamená, že táto nevyhnutnosť sa posudzuje obzvlášť striktne. [18]

### *b) Kritériá na určenie úplnej nevyhnutnosti spracúvania*

43. Chcem poukázať na to, že smernica 2016/680 nedefinuje požiadavku „úplnej nevyhnutnosti“ stanovenú v jej článku 10.

44. Niektoré náznaky však možno vyvodiť z iných ustanovení tejto smernice. Bez toho, aby boli dotknuté sprísnené podmienky týkajúce sa zákonnosti spracovania citlivých údajov stanovené touto smernicou, sa teda požiadavka úplnej nevyhnutnosti musí vykladať vo svetle zásad uvedených v článkoch 4 a 8 tejto smernice. [19]

45. To zahŕňa najmä preskúmanie úplnej nevyhnutnosti zhromažďovania citlivých údajov z hľadiska účelov a cieľov takéhoto zhromažďovania v súlade so zásadami obmedzenia účelu a minimalizácie údajov, [20] pričom tento súlad je vyjadrením zásady proporcionality. [21]

46. V tejto súvislosti po prvé, ako vyplýva z odôvodnenia 26 smernice 2016/680, požiadavka nevyhnutnosti je splnená, keď cieľ sledovaný spracovaním dotknutých údajov nemožno za primeraných podmienok dosiahnuť rovnako účinne inými prostriedkami, ktoré menej zasahujú do základných práv dotknutých osôb, predovšetkým do práv na rešpektovanie súkromného života a na ochranu osobných údajov zaručených v článkoch 7 a 8 Charty. Najmä vzhľadom na zvýšenú ochranu fyzických osôb v súvislosti so spracúvaním citlivých údajov je potrebné, aby prevádzkovateľ zabezpečil, že tento cieľ nie je možné dosiahnuť použitím iných kategórií údajov, ako sú kategórie uvedené v článku 10 tejto smernice. [22]

47. Po druhé vzhľadom na významné riziká, ktoré predstavuje spracúvanie citlivých údajov pre práva a slobody dotknutých osôb, najmä v súvislosti s úlohami príslušných orgánov na účely stanovené v článku 1 ods. 1 smernice 2016/680, požiadavka „úplnej nevyhnutnosti“ znamená, že sa musí zohľadniť osobitný význam cieľa, ktorý sa má takýmto spracúvaním dosiahnuť. Takýto význam možno posúdiť okrem iného v závislosti od samotnej povahy sledovaného cieľa, najmä od skutočnosti, že spracúvanie slúži na konkrétny cieľ v súvislosti s predchádzaním trestným činnom alebo ohrozeniu verejnej bezpečnosti s určitým stupňom závažnosti, trestaním takýchto trestných činov alebo ochranou pred takýmito hrozbami, ako aj vzhľadom na konkrétne okolnosti, za ktorých sa toto spracúvanie vykonáva. [23]

48. Po tretie Súdny dvor už rozhodol, že „úplnú nevyhnutnosť“ spracovania citlivých údajov možno určiť len s ohľadom na všetky relevantné skutočnosti, akými sú najmä povaha a závažnosť trestného činu, zo spáchania ktorého je podozrivá dotknutá osoba v trestnom konaní vo veci

[18] Rozsudok Ministerstvo na vatrešnite raboti I, bod 118.

[19] Rozsudok Ministerstvo na vatrešnite raboti I, bod 121.

[20] Pozri v tomto zmysle rozsudok Ministerstvo na vatrešnite raboti I, body 122 až 125.

[21] Pozri rozsudok z 30. januára 2024, Direktor na Glavna direkcija „Nacionalna policija“ pri MVR – Sofija (C-118/22, EU:C:2024:97, bod 41 a citovaná judikatúra).

[22] Rozsudok Ministerstvo na vatrešnite raboti I, bod 126.

[23] Rozsudok Ministerstvo na vatrešnite raboti I, bod 127.

samej, konkrétne okolnosti tohto trestného činu, prípadná súvislosť uvedeného trestného činu s inými prebiehajúcimi konaniami, záznam v registri trestov alebo individuálny profil dotknutej osoby. [24]

49. Chcem poukázať na to, že pokiaľ ide o závažnosť trestného činu, treba zohľadniť aj osobitnú povahu úloh policajných orgánov. Ako Súdny dvor zdôraznil v rozsudku Bezirkshauptmannschaft Landeck, domnievať sa, že jedine boj proti *závažnej trestnej činnosti* môže odôvodniť prístup k údajom nachádzajúcim sa v mobilnom telefóne, by obmedzilo vyšetrovacie právomoci príslušných orgánov v zmysle smernice 2016/680 vo vzťahu k *trestným činom vo všeobecnosti*. Podľa Súdneho dvora by sa tým zvýšilo riziko beztrestnosti za takéto trestné činy vzhľadom na význam, ktorý takéto údaje môžu mať pre vyšetrovanie trestných činov. Takéto obmedzenie je teda v rozpore s osobitnou povahou úloh vykonávaných týmito orgánmi na účely uvedené v článku 1 ods. 1 tejto smernice, ktoré sú zdôraznené v jej odôvodneniach 10 a 11, a ohrozuje cieľ sledovaný uvedenou smernicou, ktorým je vybudovanie priestoru slobody, bezpečnosti a spravodlivosti v rámci Únie. [25]

50. Skutočnosť, že samotný trestný čin nie je kvalifikovaný ako „závažný“, teda v zásade nemôže sama osebe odôvodniť vylúčenie úplnej nevyhnutnosti zberu biometrických údajov. V závislosti od povahy trestného činu, a nie od jeho závažnosti, sa totiž zber tohto typu údajov môže ukázať ako nevyhnutný pre konštatovanie niektorých trestných činov alebo identifikáciu ich páchateľov.

51. Ak sa naopak úplná nevyhnutnosť zberu biometrických údajov nezakladá na povahe trestného činu, musí byť podložená inými skutočnosťami.

### *c) Vzťah k získavaniu údajov, o ktoré ide vo veci samej*

#### *1) Ciele získavania údajov*

52. Francúzska vláda vo svojich písomných pripomienkach uviedla, že cieľom zaznamenávania identifikačných údajov, o ktoré ide vo veci samej, je najmä porovnať odtlačky so stopami získanými počas prebiehajúceho vyšetrovania, identifikovať osobu podozrivú v rámci prebiehajúceho vyšetrovania, aby sa predišlo riziku homonymie alebo krádeže totožnosti, alebo identifikovať túto osobu v rámci porovnania s inými postupmi, prebiehajúcimi alebo budúcimi, napríklad s cieľom umožniť porovnanie papilárnych odtlačkov so stopami zozbieranými počas iného vyšetrovania. [26]

53. Tieto ciele súvisia na jednej strane s použitím údajov zhromaždených v rámci konkrétneho trestného konania a na druhej strane so spracovaním na účely iných konaní. Potreba vykonať toto spracovanie výslovne vyplýva z odôvodnenia 27 smernice 2016/680. [27]

[24] Rozsudok Ministerstvo na vatrešnite raboti I, bod 132.

[25] Rozsudok Bezirkshauptmannschaft Landeck, bod 97.

[26] Chcem poukázať na to, že smernica 2016/680 používa pojmy „účely“ (okrem iného v článku 1 ods. 1, článku 4 ods. 1 a článku 8) a „ciele“ (v článku 8 ods. 2). Ako uviedol generálny advokát Pitruzzella vo svojich návrhoch predniesených vo veci Ministerstvo na vatrešnite raboti I (EU:C:2022:507, bod 56), rozdiel medzi „účelmi“ a „cieľmi“ nie je zrejmý. Účely získavania údajov sú však podľa neho uvedené v článku 1 ods. 1 tejto smernice [pozri tiež v rovnakom zmysle rozsudok z 8. decembra 2022, Inspektor v Inspektorata kăm Visšia sădeben săvet (Účel spracúvania osobných údajov – Trestné vyšetrovanie) (C-180/21, EU:C:2022:967, body 43 a 44)]. Pokiaľ ide o ciele uvedené v článku 8 ods. 2 tejto smernice, sú konkrétnejšie a musia byť spresnené vnútroštátnou právnou úpravou, ktorá patrí do pôsobnosti tejto smernice.

[27] Pozri tiež rozsudok z 8. decembra 2022, Inspektor v Inspektorata kăm Visšia sădeben săvet (Účel spracúvania osobných údajov – Trestné vyšetrovanie) (C-180/21, EU:C:2022:967, bod 55).

54. Je preto potrebné konštatovať, že zber biometrických údajov je relevantný a primeraný vzhľadom na stanovené ciele. [28] Jeho nevyhnutnosť však závisí okrem iného od jeho rozsahu, ktorý je definovaný platnou legislatívou.

*2) Rozsah zberu údajov*

55. Ako vyplýva z návrhu na začatie prejudiciálneho konania a z pripomienok francúzskej vlády, neexistuje zhoda, pokiaľ ide o rozsah získavania údajov, o ktoré ide vo veci samej. Podľa vnútroštátneho súdu môžu orgány justičnej polície získať biometrické údaje od každej osoby, v prípade ktorej existuje „jeden alebo viacero hodnoverných dôvodov na podozrenie z toho, že spáchala trestný čin alebo sa oň pokúsila“. [29] Naopak, podľa francúzskej vlády sa toto zhromažďovanie údajov môže týkať na jednej strane osôb, voči ktorým neexistujú len podozrenia, ale závažné alebo zhodujúce sa dôkazy, na základe ktorých je pravdepodobné, že sa mohli ako páchatelia alebo spolupáchatelia podieľať na spáchaní trestného činu alebo prečinu, za ktorý možno uložiť trest odňatia slobody, a na druhej strane osôb, ktorých istá identifikácia je potrebná. [30]

56. Táto nezhoda ma vedie k preskúmaniu dvoch aspektov predmetnej vnútroštátnej právnej úpravy: štádia konania, v ktorom sa údaje získavajú (v prejednávanej veci bez toho, aby bola dotknutá osoba formálne obvinená), a rozsahu tohto získavania.

57. Po prvé, pokiaľ ide o štádium konania, zastávam názor, že ciele zberu biometrických údajov znamenajú, že k nemu môže dôjsť v počiatočnom štádiu vyšetrovania trestného činu. Obmedzenie tejto možnosti na štádium obvinenia dotknutej osoby by bolo v rozpore s určitými účelmi uvedenými v článku 1 smernice 2016/680.

58. Ako totiž Súdny dvor zdôraznil v rozsudku Ministerstvo na vatrešnite raboti I, ak sa teda možno odôvodnene domnievať, že dotknutá osoba spáchala trestný čin, čiže je dôvod na jej obvinenie, čo predpokladá, že už boli zhromaždené dostatočné dôkazy o jej účasti na trestnom čine, v určitých prípadoch sa môže stať, že získavanie biometrických aj genetických údajov nebude v nijakom konkrétnom prípade potrebné na účely prebiehajúceho trestného konania. [31]

59. Zdôrazňujem, že trestnoprávna úprava patrí do právomoci členských štátov. [32] Najmä rôzne fázy trestného konania, ako aj s nimi spojené práva a záruky dotknutej osoby sa môžu v jednotlivých členských štátoch líšiť. Z toho vyplýva, že táto skutočnosť nemôže byť rozhodujúca na účely výkladu článku 10 smernice 2016/680.

60. Tento výklad nie je spochybnený článkom 6 smernice 2016/680. Toto ustanovenie totiž stanovuje povinnosť v prípade potreby a v rámci možností jasne rozlišovať medzi osobnými údajmi rôznych kategórií dotknutých osôb, aby nedochádzalo k rovnakému stupňu zásahu do ich

[28] Pokiaľ ide o spracovanie biometrických údajov v rámci iných konaní, pozri rozsudok z 30. januára 2024, Direktor na Glavna direkcija „Nacionalna policija“ pri MVR – Sofija (C-118/22, EU:C:2024:97, bod 56).

[29] Pozri bod 16 vyššie.

[30] Francúzska vláda sa odvoláva na ustanovenia francúzskeho práva, ktoré sa nenachádzajú v návrhu na začatie prejudiciálneho konania, ale ktoré sa zrejme týkajú „pravidiel špecifických pre každý z týchto spisov“ uvedených v článku 55-1 druhom odseku Trestného poriadku (pozri poznámku pod čiarou 14 vyššie).

[31] Rozsudok Ministerstvo na vatrešnite raboti I, bod 131.

[32] Rozsudok z 8. júla 2010, Sjöberg a Gerdin (C-447/08 a C-448/08, EU:C:2010:415, bod 49).

základného práva na ochranu osobných údajov bez ohľadu na to, do ktorej kategórie patria.[33] Cieľom tohto ustanovenia však nie je určiť kategórie osôb, ktorých údaje môžu byť zhromažďované.[34]

61. Po druhé, pokiaľ ide o rozsah zberu biometrických údajov, o ktorý ide vo veci samej, pripomínam, že v rámci prejudiciálneho konania môže Súdny dvor len vymedziť podmienky vyplývajúce z práva Únie, ktoré musí vnútroštátne právo dodržať, pričom určenie uplatniteľných ustanovení vnútroštátneho práva a ich výklad patria do výlučnej právomoci vnútroštátnych súdov.[35]

62. V každom prípade zastávam názor, že aj rozsah pôsobnosti právnej úpravy o zbere biometrických údajov, na ktorý sa odvoláva francúzska vláda, je síce obmedzený na prečiny, za ktoré možno uložiť trest odňatia slobody, ale má široký záber,[36] čo umožňuje najmä zhromažďovanie údajov o každej osobe, ktorej istá identifikácia je potrebná, bez ohľadu na povahu a závažnosť predmetného trestného činu.

*3) Povinnosť príslušného orgánu posúdiť úplnú nevyhnutnosť zberu údajov*

63. Napriek tomuto širokému rozsahu pôsobnosti na rozdiel od bulharskej právnej úpravy, o ktorú išlo vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok Ministerstvo na vatrešnite raboti I, z francúzskej právnej úpravy vyplýva, že policajné orgány nie sú povinné zhromažďovať údaje o akejkoľvek osobe, ktorá patrí do pôsobnosti tejto právnej úpravy, a že naopak, takéto zhromažďovanie prináleží týmto orgánom posúdiť v každom jednotlivom prípade.[37]

64. Na to, aby tento priestor na voľnú úvahu spĺňal požiadavky smernice 2016/680, však musí francúzska právna úprava stanoviť povinnosť príslušných orgánov posúdiť úplnú nevyhnutnosť zhromažďovania biometrických údajov dotknutých osôb.[38]

65. Súdny dvor už totiž rozhodol, že splnenie tohto kritéria prináleží len príslušným orgánom.[39]

66. V prejednávanej veci z pripomienok francúzskej vlády vyplýva, že články 6 a 88 loi n°. 78-17 du 6 janvier 1978, relative à l'informatique, aux fichiers et aux libertés (zákon č. 78-17 zo 6. januára 1978 o informačných technológiách, spisoch a občianskych slobodách)[40] preberajú

[33] Pozri v tomto zmysle rozsudky Ministerstvo na vatrešnite raboti I, bod 83, a Bezirkshauptmannschaft Landeck, bod 100.

[34] Pozri v tomto zmysle rozsudok Ministerstvo na vatrešnite raboti I, bod 84.

[35] Rozsudky zo 16. marca 1978, Oehlschläger (104/77, EU:C:1978:69, bod 4), a zo 7. novembra 2024, ERB New Europe Funding II (C-178/23, EU:C:2024:943, bod 21 a citovaná judikatúra).

[36] Pozri v tomto zmysle rozsudok ESĽP z 18. apríla 2013, M. K. v. Francúzsko, CE:ECHR:2013:0418JUD001952209, bod 41. Francúzska právna úprava, o ktorú išlo v uvedenej veci, je rovnocenná s článkom R. 40-38-2 ods. 3 Trestného poriadku, ktorý francúzska vláda považuje za relevantný na účely prejednávanej veci (pozri poznámku pod čiarou 14 vyššie).

[37] Pozri bod 37 týchto návrhov. Pozri tiež návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Richard de la Tour vo veci Policejní prezidium (Uchovávanie biometrických a genetických údajov) (C-57/23, EU:C:2025:132, bod 43), v rámci ktorých porovnal českú právnu úpravu dotknutú v uvedenej veci, ktorá stanovuje, že policajné orgány majú len možnosť vykonať odber, a bulharskú právnu úpravu, o ktorú išlo vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok Ministerstvo na vatrešnite raboti I.

[38] Pozri návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Richard de la Tour vo veci Policejní prezidium (Uchovávanie biometrických a genetických údajov) (C-57/23, EU:C:2025:132, bod 44). Na rozdiel od francúzskej právnej úpravy, o ktorú ide v prejednávanej veci (pozri body 66 a 67 týchto návrhov), generálny advokát Richard de la Tour zdôraznil, že české právne predpisy nestanovujú povinnosť príslušných orgánov posúdiť, či je získanie biometrických údajov dotknutých osôb úplne nevyhnutné.

[39] Pozri rozsudok z 28. novembra 2024, Ministerstvo na vatrešnite raboti (Registrácia biometrických a genetických údajov II) (C-80/23, EU:C:2024:991, bod 57) (ďalej len „rozsudok Ministerstvo na vatrešnite raboti II").

[40] Tieto ustanovenia boli prijaté vyhláškou č. 2018-1125 z 12. decembra 2018 (článok 1). Chcem však poukázať na to, že tieto ustanovenia nie sú v návrhu na začatie prejudiciálneho konania uvedené.

článok 10 smernice 2016/680, pričom výslovne uvádzajú kritérium úplnej nevyhnutnosti stanovené v tejto smernici. Táto vláda dodáva, že zhromažďovanie biometrických údajov na základe článku 55-1 Trestného poriadku nemôže porušovať tieto právne predpisy.

67. Ak by to tak bolo, tento vnútroštátny právny rámec by sa mohol vykladať v tom zmysle, že príslušnému orgánu ukladá povinnosť posúdiť „úplnú nevyhnutnosť“ zberu údajov, ktorý vykonáva.

68. Vzhľadom na rozdelenie právomocí medzi Súdnym dvorom a vnútroštátnym súdom však prináleží vnútroštátnemu súdu, aby sa uistil, že to tak naozaj je, a to najmä tým, že dodrží svoju povinnosť vykladať vnútroštátne právo v čo najväčšej možnej miere v súlade so znením a účelom smernice 2016/680. [41]

69. Vzhľadom na okolnosti sporu vo veci samej, ktorý sa týka zberu biometrických údajov osoby, ktorú zadržala polícia z dôvodu zorganizovania nepovolenej demonštrácie a účasti na nej, musí vnútroštátny súd tiež zabezpečiť, aby uplatňovanie práva príslušným orgánom zostalo v súlade s požiadavkami smernice 2016/680. [42]

70. Vzhľadom na vyššie uvedené navrhujem, aby Súdny dvor na prvú otázku odpovedal tak, že článok 10 smernice 2016/680 v spojení s článkom 4 ods. 1 písm. a) až c) a článkom 8 ods. 1 a 2 tejto smernice sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá umožňuje získavanie biometrických údajov od každej osoby, v prípade ktorej existuje jeden alebo viacero hodnoverných dôvodov na podozrenie z toho, že spáchala trestný čin alebo sa oň pokúsila, za predpokladu, že táto právna úprava stanovuje povinnosť príslušného orgánu posúdiť úplnú nevyhnutnosť každého získania údajov.

## B. O druhej prejudiciálnej otázke

71. Svojou druhou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či je príslušný orgán povinný odôvodniť rozhodnutie o zbere biometrických údajov vzhľadom na požiadavku úplnej nevyhnutnosti vyplývajúcu z článku 10 smernice 2016/680.

72. Podľa môjho názoru takáto povinnosť vyplýva z rozsudkov Ministerstvo na vatrešnite raboti II a Bezirkshauptmannschaft Landeck a nevidím dôvod odchýliť sa od tejto judikatúry.

73. Vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok Ministerstvo na vatrešnite raboti II, išlo o to, či ak vnútroštátna právna úprava nestanovuje povinnosť príslušného orgánu overiť a preukázať úplnú nevyhnutnosť získavania citlivých údajov v súlade s článkom 10 smernice 2016/680, dodržanie takejto povinnosti môže zabezpečiť súd, na ktorý sa tento príslušný orgán obrátil na účely núteného výkonu uvedeného získavania údajov. [43]

[41] Rozsudky z 10. apríla 1984, von Colson a Kamann (14/83, EU:C:1984:153, bod 26), a z 30. apríla 2025, Nastolo (C-370/24, EU:C:2025:300, bod 43 a citovaná judikatúra). Pokiaľ ide o smernicu 2016/680, pozri tiež rozsudok Ministerstvo na vatrešnite raboti I, bod 133.

[42] Pozri v tomto zmysle návrhy, ktoré predniesol generálny advokát Richard de la Tour vo veci Ministerstvo na vatrešnite raboti (Registrácia biometrických a genetických údajov II) (C-80/23, EU:C:2024:513, bod 49). Vo vzťahu k podmienkam uplatňovania a účinnému uplatňovaniu ustanovení vnútroštátneho práva pozri tiež rozsudok z 23. apríla 2009, Angelidaki a i. (C-378/07 až C-380/07, EU:C:2009:250, bod 164 a citovaná judikatúra).

[43] Rozsudok Ministerstvo na vatrešnite raboti II, bod 52.

74. V odpovedi Súdny dvor rozhodol, že v prípade neexistencie povinnosti príslušného orgánu podľa vnútroštátneho práva posúdiť „úplnú nevyhnutnosť“ spracúvania, ktoré vykonal alebo zamýšľa vykonať, súd, ktorý rozhoduje o takomto spracovaní osobných údajov vykonávanom týmto príslušným orgánom, nemôže zabezpečiť namiesto tohto orgánu splnenie povinnosti, ktorá prináleží uvedenému orgánu podľa článku 10 smernice 2016/680. [44]

75. Aj keď Súdny dvor výslovne nespomenul povinnosť odôvodnenia, takáto povinnosť podľa môjho názoru vyplýva z tohto rozsudku.

76. Po prvé podľa článku 54 smernice 2016/680, ktorý je vyjadrením článku 47 Charty, členské štáty stanovia, že dotknutá osoba má právo na účinný súdny prostriedok nápravy, ak sa domnieva, že jej práva vyplývajúce z ustanovení prijatých na základe tejto smernice boli porušené v dôsledku spracúvania jej osobných údajov vykonaného v rozpore s týmito ustanoveniami.

77. Po druhé z judikatúry vyplýva, že právo na účinný súdny prostriedok nápravy zaručené v článku 47 Charty si v zásade vyžaduje, aby sa dotknutá osoba mohla oboznámiť s dôvodmi, na ktorých je založené rozhodnutie prijaté voči nej, buď prečítaním samotného rozhodnutia, alebo oznámením týchto dôvodov, aby mohla brániť svoje práva za najlepších možných podmienok a pri plnej znalosti veci sa rozhodnúť, či je potrebné obrátiť sa na príslušný súd, a aby mohol tento súd v plnom rozsahu preskúmať zákonnosť tohto rozhodnutia. [45]

78. Keďže Súdny dvor dospel k záveru, že súd nemôže nahradiť príslušný orgán, pokiaľ ide o preskúmanie úplnej nevyhnutnosti zberu údajov, nevyhnutne to predpokladá právo na následné posúdenie tohto preskúmania súdom.

79. Toto právo nie je absolútnou výsadou a v súlade s článkom 52 ods. 1 Charty ho možno obmedziť pod podmienkou, že tieto obmedzenia sú stanovené zákonom, rešpektujú podstatu predmetných práv a slobôd a za predpokladu dodržiavania zásady proporcionality sú nevyhnutné a skutočne zodpovedajú cieľom všeobecného záujmu, ktoré sú uznané Úniou, alebo sú potrebné na ochranu práv a slobôd iných. [46]

80. Vlády, ktoré sa zúčastnili na pojednávaní, tvrdili, že uloženie povinnosti odôvodnenia každého rozhodnutia prijatého podľa článku 10 smernice 2016/680 príslušným orgánom by ovplyvnilo riadny priebeh vyšetrovania trestných činov, ako aj boj proti trestnej činnosti. Aj keď ide o ciele všeobecného záujmu, domnievam sa, že obmedzenie práva na účinný súdny prostriedok nápravy sa neobmedzuje na to, čo je striktne nevyhnutné.

81. Po prvé vzhľadom na to, že zhromažďovanie predmetných údajov nie je systematické, povinnosť odôvodnenia sa mi nezdá byť príliš veľkou záťažou pre príslušné orgány. Okrem toho, keďže príslušné orgány musia mať určitý priestor na voľnú úvahu na dosiahnutie účelov stanovených v článku 1 ods. 1 smernice 2016/680, povinnosť odôvodniť ich rozhodnutia stanovená v článku 10 tejto smernice je o to dôležitejšia.

[44] Rozsudok Ministerstvo na vatrešnite raboti II, bod 57.

[45] Rozsudok z 8. mája 2019, PI (C-230/18, EU:C:2019:383, bod 78 a citovaná judikatúra). Pozri tiež rozsudok Bezirkshauptmannschaft Landeck, bod 118.

[46] Rozsudok Bezirkshauptmannschaft Landeck, bod 119 a citovaná judikatúra. Pozri v tomto zmysle tiež odôvodnenie 104 smernice 2016/680.

82. Po druhé, ako Súdny dvor v podstate uviedol v rozsudku Bezirkshauptmannschaft Landeck, článok 13 ods. 1 a 2 smernice 2016/680 v spojení s článkom 54 tejto smernice ukladá povinnosť informovať dotknutú osobu. Hoci článok 13 ods. 3 tejto smernice umožňuje členským štátom prijať legislatívne opatrenia na odloženie, obmedzenie poskytovania informácií dotknutej osobe alebo dokonca upustenie od neho, vnútroštátna právna úprava, ktorá vo všeobecnosti vylučuje akékoľvek právo na získanie informácií, nie je v súlade s právom Únie.[47]

83. V tejto súvislosti francúzska a česká vláda v odpovedi na otázku položenú Súdnym dvorom na pojednávaní tvrdili, že rozsudok Bezirkshauptmannschaft Landeck sa na prejednávanú vec nevzťahuje, lebo tento rozsudok sa týka predchádzajúceho preskúmania prístupu policajných orgánov k údajom uloženým v mobilnom telefóne dotknutej osoby zo strany súdu alebo nezávislého správneho orgánu.

84. Mám však pochybnosti o relevantnosti týchto tvrdení. V prvom rade sa domnievam, že povinnosť odôvodnenia je o to potrebnejšia, ak zhromažďovanie údajov nepodlieha predchádzajúcej kontrole. Ďalej chcem poukázať na to, že hoci mobilný telefón môže, samozrejme, obsahovať citlivé údaje v zmysle článku 10 smernice 2016/680,[48] rozsudok Bezirkshauptmannschaft Landeck sa osobitne netýka tohto typu údajov. Z toho vyplýva, že povinnosť odôvodnenia vyplývajúca z tohto rozsudku sa tým viac uplatňuje na okolnosti prejednávanej veci, pokiaľ ide o získavanie citlivých údajov.

85. Napokon, ako správne uviedla Komisia vo svojej odpovedi na tú istú otázku položenú Súdnym dvorom, z článku 4 ods. 4 smernice 2016/680 vyplýva, že príslušný orgán musí byť schopný preukázať najmä nevyhnutnosť spracúvania údajov, ktoré vykonáva. Táto zásada zodpovednosti, ktorá je tiež zakotvená v článku 5 ods. 2 nariadenia (EÚ) 2016/679,[49] sa musí vykladať vo svetle článku 54 tejto smernice. Z toho vyplýva, že povinnosť odôvodnenia vyplýva zo všeobecnej štruktúry tejto smernice.

86. Po tretie, ako vyplýva z ustálenej judikatúry, rozsah povinnosti odôvodnenia závisí od konkrétnych okolností každej situácie.[50] Hoci podrobnejšie odôvodnenie môže byť potrebné najmä v prípade menej závažných trestných činov, v prípade závažných trestných činov môže byť stručné. Okrem toho v prípade trestných činov, pri ktorých je jednoznačne potrebné identifikovať páchateľa, akým je vlámanie, nevylučujem, že úplnú nevyhnutnosť zberu biometrických údajov možno vyvodiť zo všetkých skutočností uvedených v spise. Dotknutá osoba totiž môže ľahko pochopiť dôvody tohto zásahu do svojich práv na rešpektovanie súkromného života a na ochranu osobných údajov.

87. Na druhej strane prinajmenšom na účely tohto konkrétneho konania nie je jasné, prečo je úplne nevyhnutné získanie biometrických údajov osoby podozrivej z účasti na nepovolenej demonštrácii, najmä ak je jej totožnosť nespochybniteľná. V takejto situácii musí teda príslušný

[47] Rozsudok Bezirkshauptmannschaft Landeck, body 120 a 121 a citovaná judikatúra.

[48] Rozsudok Bezirkshauptmannschaft Landeck, bod 94.

[49] Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady z 27. apríla 2016 o ochrane fyzických osôb pri spracúvaní osobných údajov a o voľnom pohybe takýchto údajov, ktorým sa zrušuje smernica 95/46/ES (všeobecné nariadenie o ochrane údajov) (Ú. v. EÚ L 119, 2016, s. 1). Pokiaľ ide o článok 5 ods. 2 tohto nariadenia, pozri najmä rozsudok z 27. februára 2025, Amt der Tiroler Landesregierung (C-638/23, EU:C:2025:127, bod 33).

[50] Rozsudok z 28. júla 2011, Agrana Zucker (C-309/10, EU:C:2011:531, bod 35 a citovaná judikatúra).

orgán dostatočne odôvodniť svoje rozhodnutie, aby dotknutá osoba mohla pochopiť dôvody takéhoto zberu údajov, pričom v zásade nepostačuje jednoduchý odkaz na všetky skutočnosti uvedené v spise. [51]

88. V dôsledku toho navrhujem, aby Súdny dvor na druhú otázku odpovedal tak, že článok 10 smernice 2016/680 v spojení s článkom 4 ods. 1 písm. a) až c) a článkom 8 ods. 1 a 2 tejto smernice sa má vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá nestanovuje povinnosť príslušného orgánu v každom jednotlivom prípade uviesť primerané dôvody, pre ktoré je zaznamenanie identifikačných údajov úplne nevyhnutné.

## C. O tretej prejudiciálnej otázke

### *1. O prípustnosti*

89. Svojou treťou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 10 smernice 2016/680 v spojení s článkom 4 ods. 1 písm. a) až c) a článkom 8 ods. 1 a 2 smernice 2016/680 vykladať v tom zmysle, že bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá umožňuje, aby osoba, ktorá odmietla zaznamenanie svojich identifikačných údajov, bola samostatne stíhaná a odsúdená, aj keď nie je stíhaná alebo odsúdená za trestný čin, na ktorom bolo založené zaznamenanie jej identifikačných údajov.

90. Podľa francúzskej vlády je táto otázka neprípustná, keďže smernica 2016/680 neobsahuje pravidlá týkajúce sa trestného činu odmietnutia podrobiť sa zhromažďovaniu osobných údajov. Z toho vyplýva, že toto odsúdenie nepatrí do pôsobnosti smernice, a teda ani do pôsobnosti práva Únie.

91. Okrem toho táto vláda a Komisia tvrdia, že vnútroštátny súd neuvádza dôvody, pre ktoré by ustanovenia smernice 2016/680 mohli mať vplyv na samostatné odsúdenie.

92. V tejto súvislosti by som chcel zdôrazniť, že v súlade s článkom 94 písm. c) Rokovacieho poriadku Súdneho dvora návrh na začatie prejudiciálneho konania musí obsahovať uvedenie dôvodov, pre ktoré sa vnútroštátny súd rozhodol položiť otázku o výklade alebo platnosti určitých ustanovení práva Únie, ako aj súvislosti, ktoré vnútroštátny súd vidí medzi týmito ustanoveniami a vnútroštátnou právnou úpravou uplatniteľnou v spore vo veci samej. Toto uvedenie dôvodov musí Súdnemu dvoru umožniť okrem prípustnosti návrhu na začatie prejudiciálneho konania posúdiť, či má právomoc odpovedať na položenú otázku. [52]

93. Aj keď súhlasím s tým, že vnútroštátny súd nevysvetľuje, ako by uvedené ustanovenia smernice 2016/680 mohli mať vplyv na samostatné odsúdenie, domnievam sa, že takúto súvislosť možno vyvodiť zo všetkých skutočností uvedených v spise, ktorý má Súdny dvor k dispozícii, ako aj z judikatúry, ako vysvetlím nižšie.

[51] Pozri v tomto zmysle rozsudky z 8. mája 2019, PI (C-230/18, EU:C:2019:383, body 78 a 91, ako aj citovanú judikatúru), a zo 16. februára 2023, HYA a i. (Odôvodnenie povolenia na odpočúvanie telefónov) (C-349/21, EU:C:2023:102, body 59 až 61).

[52] Rozsudok zo 6. marca 2014, Siragusa (C-206/13, EU:C:2014:126, bod 19). Pozri tiež rozsudok Ministerstvo na vatrešnite raboti I, bod 55.

94. Okrem toho pripomínam, že podľa ustálenej judikatúry, ak nie je zrejmé, že výklad aktu práva Únie nijako nesúvisí s realitou alebo predmetom sporu vo veci samej, ako je to v prípade smernice 2016/680 v prejednávanej veci, námietka založená na neuplatniteľnosti tohto aktu na spor vo veci samej patrí do vecného preskúmania položenej otázky. [53]

## *2. O veci samej*

### *a) Uplatnenie smernice 2016/680 na samostatné odsúdenie*

95. Na úvod pripomínam, že samostatné odsúdenie nevyplýva z prebratia článku 10 smernice 2016/680 do francúzskeho práva. Ako totiž správne uvádza francúzska vláda, táto smernica v tomto smere neobsahuje nijaké ustanovenie.

96. To však nevyhnutne neznamená, že samostatné odsúdenie nepatrí do pôsobnosti práva EÚ. [54] Na to, aby vnútroštátne ustanovenie patrilo do pôsobnosti tohto práva, totiž nie je nevyhnutné, aby vnútroštátny zákonodarca mal v úmysle vykonať toto právo, ale tento cieľ charakterizuje konkrétne uplatnenie vnútroštátneho opatrenia. [55]

97. Ďalej pôsobnosť smernice 2016/680 je vymedzená v jej článku 2 ods. 1, ktorý stanovuje, že táto smernica „sa vzťahuje na spracúvanie osobných údajov príslušnými orgánmi na účely stanovené v článku 1 ods. 1“, konkrétne najmä na účely „predchádzania trestným činom, ich vyšetrovania, odhaľovania alebo stíhania“.

98. V dôsledku toho to znamená, že HW bol odsúdený z dôvodu odmietnutia úkonu, ktorý patrí do pôsobnosti smernice 2016/680. Možno sa teda domnievať, že došlo k „pokusu“ orgánov justičnej polície o spracovanie osobných údajov, ktorý bol neúspešný z dôvodu odmietnutia zo strany HW, pričom tento pokus patrí do pôsobnosti tejto smernice. [56]

99. Nakoniec pripomínam, že samostatné odsúdenie môže byť povolené len vtedy, ak zhromažďovanie údajov plánované príslušnými orgánmi, proti ktorému dotknutá osoba namieta, spĺňa požiadavky článku 10 smernice 2016/680, najmä požiadavku „úplnej nevyhnutnosti“. Požiadavky, ktoré táto smernica ukladá na spracovanie údajov, ktoré patrí do jej pôsobnosti, sú teda podmienkou zákonnosti samostatného odsúdenia. [57]

[53] Pozri rozsudok Bezirkshauptmannschaft Landeck, bod 67 a citovanú judikatúru.

[54] Pokiaľ ide o prebratie smerníc ako také a vykonávanie práva Únie, pozri rozsudok z 26. februára 2013, Åkerberg Fransson (C-617/10, EU:C:2013:105, bod 28).

[55] Pozri SAFJAN, M., DÜSTERHAUS, D., GUÉRIN, A.: La Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne et les ordres juridiques nationaux, de la mise en œuvre à la mise en balance. In: *Revue trimestrielle de droit européen*, 2016, s. 221.

[56] Pozri v tomto zmysle rozsudok Bezirkshauptmannschaft Landeck, bod 77. Súdny dvor rozhodol, že pokus policajných orgánov o prístup k údajom nachádzajúcim sa v mobilnom telefóne na účely vyšetrovania v trestných veciach patrí do pôsobnosti smernice 2016/680. Pozri tiež rozsudok ESĽP z 22. júna 2017, Aycaguer v. Francúzsko (CE:ECHR:2017:0622JUD000880612), v ktorom tento súd v bode 35 rozhodol: „Sťažovateľ k dnešnému dňu nie je zaregistrovaný v [policajnej databáze], lebo sa odmietol podrobiť odberu vzorky DNA požadovanému zákonom. Na tomto základe bol však odsúdený v trestnom konaní. Je nesporné, že toto odsúdenie predstavuje zásah do práva sťažovateľa na rešpektovanie jeho súkromného života v zmysle článku 8 ods. 1 [Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, podpísaného v Ríme 4. novembra 1950 (ďalej len „EDĽP)].“ Hoci som si vedomý toho, že pôsobnosť práva Únie (alebo dokonca pôsobnosť Charty) je odlišná od pôsobnosti EDĽP, z tohto rozsudku vyplýva, že existuje úzka súvislosť medzi zhromažďovaním údajov a odsúdením za odmietnutie podrobiť sa mu.

[57] Pozri analogicky rozsudok zo 16. mája 2017, Berlioz Investment Fund (C-682/15, EU:C:2017:373, body 41, 63 a 74).

### *b) Bráni smernica 2016/680 samostatnému odsúdeniu?*

100. Okolnosť, ktorú som práve spomenul, je podľa môjho názoru tiež jediným kritériom podľa smernice 2016/680, ktoré má vplyv na samostatné odsúdenie: vnútroštátny súd sa musí predtým, ako uzná obvineného vinným vo veci trestného činu odmietnutia podrobiť sa zaznamenaniu identifikačných údajov, uistiť, že ak by sa toto zaznamenanie údajov vykonalo, bolo by v súlade s článkom 10 tejto smernice v spojení s jej článkom 4 ods. 1 písm. a) až c),[58] ako aj s článkom 8 ods. 1 a 2.

101. Naopak, zastávam názor, že z hľadiska znenia týchto ustanovení smernice 2016/680, ako aj jej cieľov[59] nič nebráni vnútroštátnemu zákonodarcovi, aby upravil odsúdenie osoby, ktorá sa odmietla podrobiť zaznamenaniu identifikačných údajov, aj keď táto osoba nie je stíhaná alebo odsúdená za trestný čin, na ktorom bolo zaznamenanie týchto údajov založené. Ako totiž zdôraznili všetci účastníci konania na pojednávaní, požiadavka úplnej nevyhnutnosti sa musí posudzovať v čase, keď orgány zamýšľajú vykonať zaznamenanie údajov. Napriek tomu som presvedčený, že sú ešte potrebné dve spresnenia.

102. Na jednej strane príslušný orgán je naďalej povinný posúdiť úplnú nevyhnutnosť akéhokoľvek následného spracovania údajov. Najmä skutočnosť, že dotknutá osoba nebola stíhaná, je relevantným kritériom na určenie úplnej nevyhnutnosti uchovávania jej údajov.[60]

103. Na druhej strane sa domnievam, že samostatné odsúdenie je potrebné preskúmať z hľadiska článkov 7 a 8, ako aj článku 49 ods. 3 Charty.

### *c) Články 7 a 8 a článok 49 ods. 3 Charty*

104. Podľa vysvetlení francúzskej vlády je trestný čin odmietnutia podrobiť sa zaznamenaniu identifikačných údajov osobitne určený na postihovanie správania, ktoré bráni riadnemu priebehu vyšetrovania trestného činu.

105. Hoci ide o cieľ všeobecného záujmu uznaný právom Únie, nič to nemení na tom, že samostatné odsúdenie predstavuje aj zásah do práv zaručených článkami 7 a 8 Charty.[61] V súlade s článkom 52 ods. 1 Charty musí byť takéto odsúdenie v súlade so zásadou proporcionality.

106. Okrem toho, keďže je samostatné odsúdenie odsúdením za trestný čin, je potrebné zohľadniť aj článok 49 ods. 3 Charty, ktorý stanovuje, že prísnosť trestov nesmie byť neprimeraná vo vzťahu k trestnému činu.

107. Dodržiavanie zásady proporcionality je totiž pre členské štáty pri vykonávaní práva Únie záväzné, a to aj v prípade, že nedošlo k zosúladeniu právnej úpravy Únie v oblasti uplatniteľných sankcií, najmä keď prijímajú sankcie trestnej povahy.[62]

[58] Pokiaľ ide o článok 4 ods. 1 písm. b) smernice 2016/680, pozri rozsudok Bezirkshauptmannschaft Landeck, bod 73.

[59] Konkrétne zabezpečiť vysokú úroveň ochrany osobných údajov fyzických osôb, ako aj prispieť k dosiahnutiu priestoru slobody, bezpečnosti a spravodlivosti v rámci Únie, pozri v tomto zmysle najmä odôvodnenia 2, 4, 7 a 15 smernice 2016/680.

[60] Pozri v tomto zmysle rozsudok z 30. januára 2024, Direktor na Glavna direkcija „Nacionalna policija“ pri MVR – Sofija (C-118/22, EU:C:2024:97, bod 65 a citovaná judikatúra ESĽP). Pozri tiež pojem „spracúvanie“ v článku 3 bode 2 smernice 2016/680, ktorý okrem iného zahŕňa získavanie aj uchovávanie údajov.

[61] Pozri v tomto zmysle rozsudky Bezirkshauptmannschaft Landeck, body 77 a 95, a ESĽP z 22. júna 2017, Aycaguer v. Francúzsko, CE:ECHR:2017:0622JUD000880612, bod 35.

[62] Rozsudok z 8. marca 2022, Bezirkshauptmannschaft Hartberg-Fürstenfeld (Priamy účinok) (C-205/20, EU:C:2022:168, bod 31). Pozri tiež rozsudok zo 4. mája 2023, Agenția Națională de Integritate (C-40/21, EU:C:2023:367, bod 49 a citovaná judikatúra).

108. Zásada proporcionality si na jednej strane vyžaduje, aby uložená sankcia zodpovedala závažnosti porušenia, a na druhej strane, aby sa pri stanovení sankcie a výšky pokuty zohľadnili individuálne okolnosti konkrétneho prípadu. [63]

109. Podľa môjho názoru je v rámci týchto okolností potrebné zohľadniť najmä správanie a profil dotknutej osoby, jej záznam v registri trestov, závažnosť trestného činu, ktorý odôvodňoval zhromažďovanie jej údajov, ako aj kontext samostatného odsúdenia.

110. Pokiaľ ide o posledný uvedený aspekt, ako potvrdila francúzska vláda na pojednávaní, ak sa trestný čin odmietnutia podrobiť sa zaznamenaniu identifikačných údajov potvrdí, rozhoduje sa o ňom súčasne s „hlavným“ trestným činom. Vo veci samej sa totiž zdá, že oslobodenie vo veci účasti na nepovolenej demonštrácii a odsúdenie za odmietnutie podrobiť sa zaznamenaniu identifikačných údajov boli vyhlásené súčasne rozsudkom Tribunal correctionnel de Paris (Trestný súd Paríž) z 8. septembra 2021.

111. Za týchto podmienok treba uviesť, že hoci odsúdenie za odmietnutie podrobiť sa zaznamenaniu identifikačných údajov môže prispieť k riadnemu priebehu budúcich konaní, najmä v prípade recidívy, neprispieva k riadnemu priebehu prebiehajúceho konania.

112. Napokon skutočnosť, že dotknutá osoba nebola odsúdená za hlavný trestný čin, musí byť zohľadnená aj pri určovaní prísnosti sankcie za odmietnutie podrobiť sa zaznamenaniu identifikačných údajov. V tejto súvislosti chcem poukázať na to, že podľa vysvetlení francúzskej vlády, ak oslobodzujúce rozhodnutie nadobudne právoplatnosť, odtlačky prstov a súvisiace informácie sa vymažú.

113. V dôsledku toho navrhujem, aby Súdny dvor na tretiu otázku odpovedal tak, že článok 10 smernice 2016/680 v spojení s článkom 4 ods. 1 písm. a) až c) a článkom 8 ods. 1 a 2 tejto smernice sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni ustanoveniu vnútroštátneho práva, ktoré umožňuje, aby osoba, ktorá sa odmietla podrobiť zaznamenaniu identifikačných údajov, bola samostatne stíhaná a odsúdená, aj keď táto osoba nebola stíhaná alebo odsúdená za trestný čin, na ktorom bolo získavanie identifikačných údajov založené, za predpokladu, že ak by sa odber uskutočnil, spĺňal by požiadavky vyplývajúce z týchto článkov.

## V. Návrh

114. Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy navrhujem, aby Súdny dvor odpovedal na prejudiciálne otázky, ktoré položil Cour d'appel de Paris (Odvolací súd Paríž, Francúzsko), takto:

Článok 10 smernice Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) 2016/680 z 27. apríla 2016 o ochrane fyzických osôb pri spracúvaní osobných údajov príslušnými orgánmi na účely predchádzania trestným činom, ich vyšetrovania, odhaľovania alebo stíhania alebo na účely výkonu trestných sankcií a o voľnom pohybe takýchto údajov a o zrušení rámcového rozhodnutia Rady 2008/977/SVV, v spojení s článkom 4 ods. 1 písm. a) až c) a článkom 8 ods. 1 a 2 tejto smernice

sa má vykladať v tom zmysle, že:

– nebráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá umožňuje získavanie biometrických údajov od každej osoby, v prípade ktorej existuje jeden alebo viacero hodnoverných dôvodov na

[63] Rozsudok zo 4. októbra 2018, Link Logistik N&N (C-384/17, EU:C:2018:810, body 40 až 42 a 45).

podozrenie z toho, že spáchala trestný čin alebo sa oň pokúsila, za predpokladu, že táto právna úprava stanovuje povinnosť príslušného orgánu posúdiť úplnú nevyhnutnosť každého získania údajov,

– bráni vnútroštátnej právnej úprave, ktorá nestanovuje povinnosť príslušného orgánu v každom jednotlivom prípade uviesť primerané dôvody, pre ktoré je zaznamenanie identifikačných údajov úplne nevyhnutné,

– nebráni ustanoveniu vnútroštátneho práva, ktoré umožňuje, aby osoba, ktorá sa odmietla podrobiť zaznamenaniu identifikačných údajov, bola samostatne stíhaná a odsúdená, aj keď táto osoba nebola stíhaná alebo odsúdená za trestný čin, na ktorom bolo získavanie identifikačných údajov založené, za predpokladu, že ak by sa také získavanie uskutočnilo, spĺňalo by požiadavky vyplývajúce z týchto článkov smernice 2016/680.